

Følge deraf er den længste Tid i Udvalg, som Regel ogsaa vil have faaet den største Indflydelse paa de paagældende Bestemmelser.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Man gik derefter til:

Første Behandling af Forslag til Lov indeholdende nogle Ændringer i Lønningslov for Folkekirkens Tjenestemænd udenfor København og Frederiksberg m. v. af 4. Oktober 1919.

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 347).

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Kirkeministeren (J. C. Christensen): Dette Lovforslag, som kommer hertil fra det andet Ting, der har været Genstand for en Udvalgsbehandling og endelig blev vedtaget enstemmigt af alle Partier, er foranlediget ved, at Præstelønningsloven af 4. Oktober 1919 har vist sig paa visse Punkter at have Ufuldkommenheder. Af disse skal jeg særlig nævne tre, som dette Forslag søger at raade Bod paa. Man har haft det Formaal i Præstelønningsloven at give Præsterne en fast Lønning, men man har ikke været tilstrækkelig opmærksom paa, at Præsterne har adskillige Udgifter, for hvilke de ved Loven, som den blev gennemført, ikke fik tilstrækkeligt Vederlag; derved blev deres Lønninger i Virkeligheden for ringe. Af saadanne Udgifter kan jeg nævne Godtgørelse for Befordring og Godtgørelse for Udgifter til Konfirmandstuer. Befordringsudgifterne har været stærkt stigende i de senere Aar, og naar dertil kommer, at Loven om Udstykning af Præstegaardsjord har gjort det vanskeligt for Præsterne at befordre sig selv eller faa Forpagtere til at befordre sig, er Forholdet blevet det, at det Vederlag, der stilledes til Raadighed, i mange Tilfælde blev for ringe. Noget lignende gælder for Konfirmandstuerne, idet Udgifterne dertil ogsaa er steget. Da Formaalet nu har været at give Præsterne en fast Løn, maatte der raades Bod paa dette, for at de virkelig kunde beholde den Lønning, som man har

tilsigtet at give dem, og for at de ikke skulde faa den forringet ved de Udgifter, jeg her har nævnt.

Hertil kommer et andet Forhold, som har gjort det uomgængelig nødvendigt at fremsætte Forslag om Ændring i Præstelønningsloven, nemlig Lovens § 34. Den var paa ingen Maade fyldestgørende og i flere Retninger ganske ufuldkommen. Den vedrører Honorarer til Kordegne, Organister og andre Kirkebetjente. Da vi havde faaet Lønningsloven for Folkeskolen, viste det sig, at de Folkeskolelærere, som tillige var Kordegne i Købstæderne, vilde lide Tab ved at give Slip paa en Del af deres Timer i Skolen, som nu lønnes meget bedre end tidligere, for at modtage et Vederlag i Offer og Accidenser som Kordegne, og naar Offer og Accidenser blev afløst, som det blev fastsat ved Loven af 4. Oktober 1919, blev Forholdet flere Steder endnu værre. Det blev derfor nødvendigt at faa dette ordnet, og en af mine Forgængere nedsatte straks, da Loven blev gennemført, en Kommission til at fremsætte Forslag herom. Denne Kommission afgav Betænkning og stillede Forslag om, at Kordegne-embederne skulde indordnes i faste Lønningsklasser. Til Grundlag for disse Lønningsklasser havde man modtaget Oplysninger om, hvilke Lønninger de paagældende for Tiden oppebærer rundt omkring i Byerne. Her maa man imidlertid erindre — jeg henviser til de Oplysninger om Lønningerne, der findes i den Kommissionsbetænkning, der var vedlagt Lovforslaget, som det blev fremsat i Folketinget —, at de Lønninger, som er oppebaarne i de sidste Aaringer, er steget meget stærkt paa Grund af Konjunkturerne under Krigen. Imidlertid fulgte jeg Kommissionens Forslag med Hensyn til Fastsættelsen af Klasser, men ikke i Henseende til, at de skulde være bestemte ved Lov. Jeg maatte foretrække, at det blev den Befolkning selv, som skal yde Vederlag for Offer og Accidenser og i det hele taget bære de Skatter, der bliver at paalægge Sognene, som afgør, i hvilke Klasser de vil have deres Kirkebetjente og Kordegne sat ind.

Det tredje Punkt, som det var lige saa uomgængeligt at faa ændret, var Forholdet til Færøerne. Der har man været i særlig Grad uheldig ved Gennemførelse af Loven af 4. Oktober 1919, idet man uden videre vedtog, at denne Lov skulde gælde for Færøerne. Deroppe er Forholdene imidlertid ikke saa lidt anderledes end her. Man gennemførte altsaa Loven, som uden videre skulde træde i Kraft deroppe.